

Leonid Martinov

Nekaj
je novega v svetu.
Človeštvu se hoče pesmi.
O liri mislijo ljudje, o poetu.
Svet brez pesmi bi bil
nezanimiv.

Veter,
veje,
vlažnost pomladi
in črna, kot stari papirus,
množica lanskih trav.
Ljudje bi pesmi radi.
Imajo prav.

In zdaj hodim
po svetu.
Rad bi odkril to liro,
ali kot ji reko še zmerom
instrument za ljubeči
dotik prstov, v navdihu drhtečih.
Šum, podoben valovanju morja...
Pesmi se hoče ljudem sveta.

Tu so te strune resnice,
najsi bakrene, železne magari,
tanjše niso, kakor je treba,
ne debelejšje od telefonske žice.
Prosijo me:

»O, daj, udari!«

A vendar še nisem nanje udaril —
daljno bučanje zaznavam,
kot da v dalji nekje neprestano,
za trepetajočo membrano
suženj se goli vzravnavava;
gobavec čudežno zdravi;
po nedolžnem obsojeni vstaja,
rad bi predstavil se, a kaj se dogaja,
le »To sem jaz, to sem jaz!« pravi.

Na drevju se listi razcvetajo,
iz ščetin čopiči spletajo,
platno na dvoje razkraja
in izginjajo sleherne plesni.
Delo mojstra poraja.
Človeštvu se hoče pesmi.

VODA

Leonid Martinov

Vodi
se je zahotelo
liti.

Bilâ
je čista tako,
da ni mogoče biló
je ne piti
ne z njo se umiti.

A to ni bilo ravno brez vzroka.

Manjkala
ji je vrbe roka,
odjuga
in tri razcvetênih tuga.

Manjkalo
ji je vodnih šib,
halog
in od insektov debelih rib.

Manjkalo
ji je vrenja, kipenja,
da bi tekla koder si bodi.
Manjkalo je, preprosto, življenja —
tej
čisti,
destilirani
vodi!